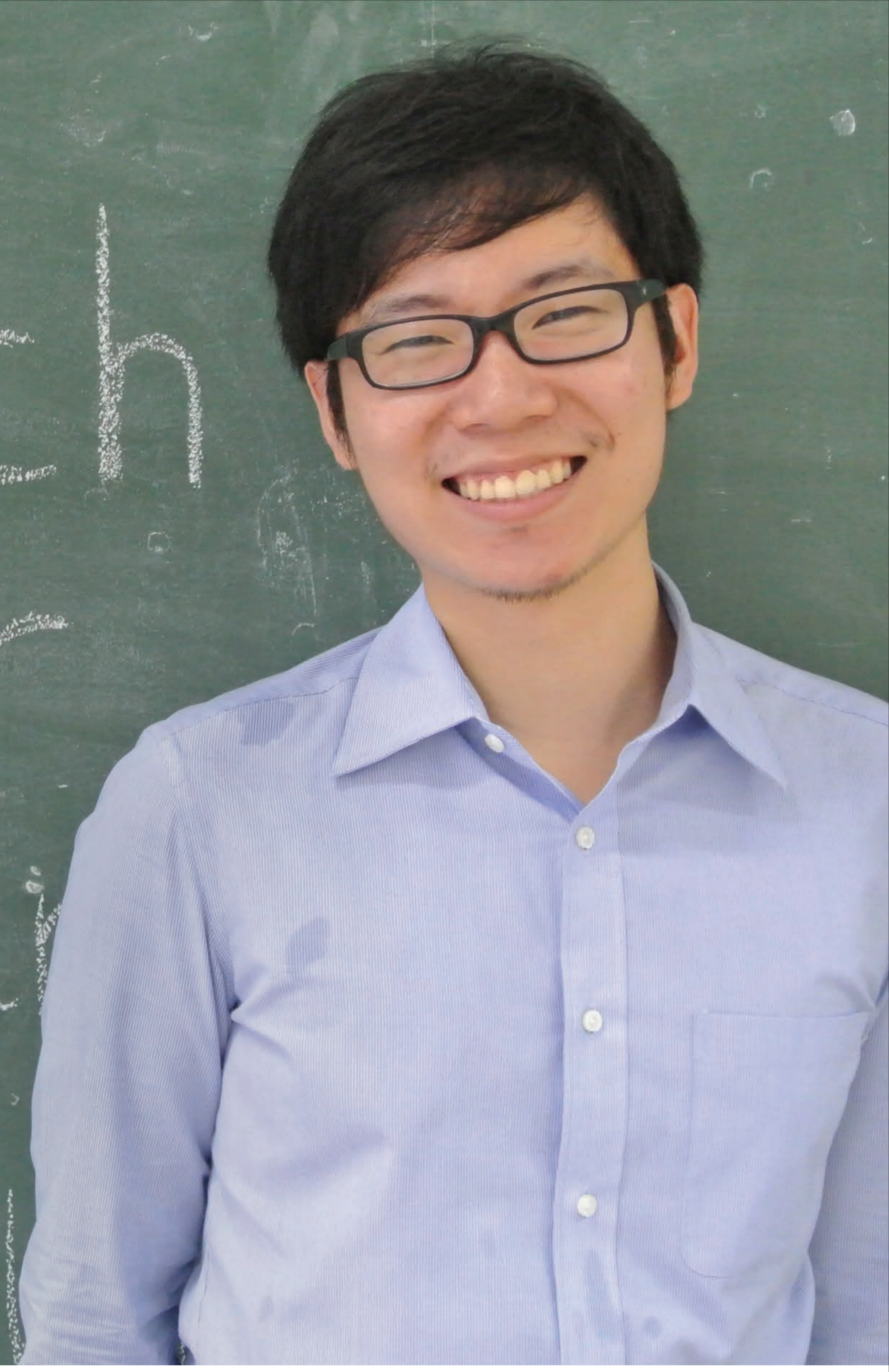

“หลังจากที่ผมได้เข้าไปอยู่ในโรงเรียนและคุ้นเคยกับนักเรียนเป็น
ช่วงระยะเวลาหนึ่งแล้ว นักเรียนจำนวนมากที่ไม่ค่อย ได้รับโอกาสและ
ความสนใจจากครู เมื่อได้รับความสนใจและความห่วงใย พวกเขา
เหล่านั้นได้ตอบแทนกลับมาในรูปแบบของคำพูดและรอยยิ้ม”

1 ระหว่างการปฏิบัติงานของผมในช่วง 1 ปีที่ผ่านมา มีสิ่งต่างๆ เกิดขึ้น
มากมาย คงเป็นการยากสำหรับผมที่จะจะหาจุดเพียงช่วงเวลาใดช่วงเวลาหนึ่ง
ที่เป็นที่สุดของผม ไม่ว่าจะเป็นเวลาที่ดีที่สุด หรือ แย่ที่สุด สุขที่สุด หรือ ทุกข์ที่สุด
ช่วงเวลาที่มีแรงบันดาลใจที่สุด หรือ ช่วงเวลาที่ท้อแท้ที่สุด เนื่องจากเรื่องราว ที่เกิด
ขึ้นในช่วงเวลาเพียง 1 ปีนั้นมากมายเหลือเกิน แต่ถ้าจะให้ผมกล่าวถึงสิ่งที่สร้าง
แรงบันดาลใจให้ผมให้สู้ต่อไปในเวลาที่ยาก หรือทุกข์ใจ คงเป็นเรื่องราวเล็กๆ หลายๆ
เรื่องราวที่เกิดขึ้นเนื่องร้อยเรียงกัน ที่ผมรวบรวมได้ดังนี้

ช่วงเวลาที่แสดงถึงความรู้สึกที่ดีต่อกัน เป็นช่วงเวลาแห่งแรงบันดาลใจที่ก่อ
ขึ้นบ่อยมากที่สุด หลังจากที่ผมได้เข้าไปอยู่ในโรงเรียนและคุ้นเคยกับนักเรียนเป็นช่วง
ระยะเวลาหนึ่งแล้ว นักเรียนจำนวนมากที่ไม่ค่อยได้รับโอกาสและความสนใจจากครู
เมื่อได้รับความสนใจและความห่วงใย พวกเขาเหล่านั้นได้ตอบแทนกลับมาในรูปแบบ
ของคำพูดและรอยยิ้ม แม้นักเรียนบางคนจะใช้คำพูดแสดงการหยอกล้อ กวน ๆ แต่
น้ำเสียงของพวกเขาแสดงให้เห็นถึงความห่วงใยและความปรารถนาดีที่มีต่อผม
ความรู้สึกดีๆ ของนักเรียนเหล่านี้ จะเป็นแรงผลักดันชั้นยอดที่จะต่อสู้กับอารมณ์
ด้านลบที่ผมจะต้องไปพบเจอและปรับกับนักเรียนอีกกลุ่มหนึ่งที่ยังไม่เปิดใจนัก

ช่วงเวลาที่แสดงถึงความหวัง เกิดขึ้นไม่บ่อยเท่ากับการแสดงความเป็นมิตร
จากนักเรียน แต่ตรงพลังเป็นอย่างมาก ในเวลาที่ผมเริ่มเหนื่อยกายเหนื่อยใจ การที่
มีนักเรียนเดินเข้ามาบอกรักว่า “ครู หนูจะต้องทำอะไรหนูถึงเก่งขึ้น” กลายเป็น
ยาแก้เหนื่อยชั้นเลิศ แม้มันจะเป็นงานที่เพิ่มมากขึ้นมาสำหรับผม แต่เป็นงานที่ผม
สนุกสนานและมีความสุขที่จะสร้างและทำ ... ความหวังเป็นสิ่งที่หาได้ยากยิ่งนักสำหรับ
นักเรียนกลุ่มที่ผมเข้าไปสอน แต่ความหวังเป็นสิ่งที่แสดงถึงพลังของพวกเขาแม้ว่าจะต้อง

1 ระหว่างการมาเป็นครูอาสาสมัคร ผมท้อและเหนื่อยใจนับครั้งไม่ถ้วนกับเรื่องราวต่างๆ ที่ทำให้ไม่สบายใจ หากไม่มีเรื่องราวที่สร้างแรงบันดาลใจเหล่านี้
ที่ย้ำเตือนผมอยู่เสมอว่าผมมาทำงานนี้เพื่ออะไร จิตใจของผมคงจะจมไม่ไหวบทเรียนที่ผมได้มาเป็นครูอาสาสมัครที่สาคัญบทเรียนหนึ่งคือ แรงบันดาลใจเป็นพลัง
อย่างยิ่งในการก้าวต่อไป และเมื่อเราใช้แรงของเราไปจนเกือบหมดแล้ว การที่ครูจะเติมพลังให้ตัวเอง วิธีที่ง่ายที่สุดคงไม่ใช่อย่างอื่นนอกจากการตามหา
จากตัวนักเรียนนั่นเอง

เจอแรงบันดาลใจจากครอบครัว สังคม หรือแม้แต่โรงเรียนก็ตาม

ช่วงเวลาที่แสดงถึงความเปลี่ยนแปลง เป็นเรื่องราวที่นาน ๆ ครั้งจะเกิดขึ้นมา
แต่เป็นพลังอันยิ่งใหญ่ที่จะทำให้ผมสามารถทำงานอย่างหนักติดต่อกันไปได้อีกเป็น
สัปดาห์ โดยจะเกิดเมื่อผมสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีกับนักเรียนคนใดคน
หนึ่ง หรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง หรือการที่นักเรียนคนนั้น ๆ สังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลง
ของตัวเองอย่างเห็นได้ชัดไม่ว่าจะเป็นในเรื่องทางวิชาการหรือทางคุณลักษณะของนักเรียน
ก็ตาม เป็นช่วงเวลาที่ผมมีความสุขมาก ยกตัวอย่างเช่น พันธรัตน์ เป็นนักเรียน
คนหนึ่งที่ได้ไม่ได้โดดเด่นทางวิชาการมากนัก เขาอยู่ในห้องที่ 3 จากทั้งหมด 5 ห้อง
(โรงเรียนของผม ห้อง 1 คือห้องที่มีผลการเรียนดีที่สุด) แต่เขามีความสนใจ ทาง
วิทยาศาสตร์ และเมื่อผมให้เขามาเรียนเพิ่มด้วยกันตอนเย็นกับเพื่อนอีกกลุ่มหนึ่งความ
สนใจทางวิทยาศาสตร์ของเขาก็ได้ผลักดันให้เขาก้าวหน้าในวิชาวิทยาศาสตร์และ
คณิตศาสตร์อย่างก้าวกระโดด จนเขาทำคะแนนในทั้งสองวิชาได้ติดอันดับ 1 ใน 5
ของระดับชั้นเสมอ วันที่สร้างความสุขให้ผมมากคือวันที่พันธรัตน์มาบอกขอบคุณผม
ว่าเขา มาได้ถึงจุดนี้ได้เพราะผม แม้ผมจะตอบกลับเขาไปว่าเขาพัฒนาได้ด้วยตัวของ
เขาเอง แต่ผมก็อดยิ้มไม่ได้ อีกตัวอย่างหนึ่งของความเปลี่ยนแปลงคือ เมธาวิ
ซึ่งเป็นนักเรียนที่เป็นที่จับตามองของครูในโรงเรียนจากพฤติกรรมในด้านต่างๆ
แต่ในช่วงหลังนั้น (หลังจากที่ผมและครูที่เข้าร่วมโครงการ Teach for Thailand
อีกคนหนึ่งได้เข้าไปคุยเป็นการส่วนตัวหลายครั้งและรับฟังเหตุผลนับครั้งไม่ถ้วน)
เมธาวิได้ พัฒนาตัวเองขึ้นมา แม้จะยังไม่ใช่นักเรียนตัวอย่าง แต่เขาพัฒนาพฤติกรรม
ในห้องเรียนและพยายามที่จะไม่ทำให้พวกเราเสียใจหรือผิดหวัง ผมเชื่อว่าการเปลี่ยนแปลง
ของเขากำลังทำให้ชีวิตของเขาขับเคลื่อนไปในทางที่ดีและจะสร้างอนาคตให้แก่เขาได้

วัชร เดโชพลชัย (ครูมิว)
วิชาวิทยาศาสตร์ โรงเรียนมัธยมวัดปทุมนาวาส